

EFE

POLÍTICA

El partit abans conegut com CDC

El Congrés de refundació que Convergència celebrarà el 8, 9 i 10 de juliol decidirà el nom, les bases fundacionals i l'estructura organitzativa del nou partit. L'endemà començarà el termini de candidatures per liderar el partit i els nous càrrecs seran elegits el 23 de juliol.

Reportatge d'Àlex Milian

Després del procés participatiu que Convergència va celebrar a començament d'any per debatre tots els ets i uts del que hauria de ser el nou partit, un equip de "tècnics" ha transformat aquelles propostes en sengles documents

que seran la base de la nova formació que ha de néixer el 10 de juliol. Un document de bases fundacionals i un document de bases organitzatives que seran discutits durant el dissabte 9 de juliol en el marc del que ja serà congrés fundacional del nou partit, encara sense

nom. El nom s'haurà triat el dia abans, el 8 de juliol, després del que haurà estat oficialment el XVIII congrés de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). L'últim.

El divendres, 8 de juliol, a les 15 hores al Palau de Congressos de la

→

→ zona Fòrum de Barcelona començarà aquest congrés que ha d'apostar per la refundació i deixar en *stand by* l'actual CDC. A les 19 hores es donarà el tret de sortida al congrés fundacional que començarà per triar-se el nom. Segons fonts de convergència, ja hi ha diverses propostes que vénen acompanyades fins i tot d'imatge corporativa. Lògicament, perquè va ser una de les opcions triades en el Torn Obert, es deixarà la paraula Convergència –sola o acompanyada– en el nou nom. En tot cas queda descartat que no hi hagi canvi. CDC va ser àmpliament rebutjat.

El dissabte es debatran en sengles comissions els documents de bases fundacionals i de bases organitzatives. Segons Clara Tarrida, “es debatran conceptes que han de ser bàsics en la fundació de la nova formació però no el detall de la coma o l'adjectiu com es feia amb les ponències polítiques en anteriors congressos”. La diferència bàsica amb aquelles ponències polítiques és que eren documents redactats per les direccions polítiques de CDC que després es posaven a votació, s'admetien esmenes, es votaven aquelles esmenes i s'hi incorporaven. Ara, segons Tarrida, es tracta d'un document on uns “tècnics” han incorporat els conceptes més votats en el torn obert, tot i que hi apareixen també d'altres formulacions que també van tenir suport però no majoritari. La idea és debatre-ho novament i tornar-ho a votar. Per entendre'ns, i fent servir un cas hipotètic només com a exemple, es pot triar si el partit s'autodefineix sobiranista, independentista o autonomista, recordant quina va ser l'opció majoritàriament preferida pels associats i militants que van participar en el Torn Obert. A més a més, en el debat es podrà també admetre la possibilitat d'incorporar un nou concepte –federalista, per posar un exemple improbable– i votar-lo també.

Pel que fa a les bases organitzatives, es posaran també a debat, però aquí s'oferiran diferents opcions possibles perquè es votin també. En aquest cas

s'ha d'establir, per exemple, si el partit tindrà president i secretari general i quines funcions tindrà cadascú; la incompatibilitat de càrrecs, etc.

Aquesta és una de les poques coses sobre les quals s'ha manifestat Artur Mas, que sembla partidari d'una direcció més flexible i menys nombrosa, amb només una dotzena de membres, molt pocs en comparació dels vuitanta actuals.

Diumenge al matí es tancaran aquestes bases fundacionals i organitzatives i a la tarda es tancarà el congrés. L'endemà, 11 de juliol, es podran presentar candidatures al congrés del 23 de juliol.

El president, el 23 de juliol

Artur Mas encara no ha resolt la incògnita del paper que vol jugar en el nou partit. L'ex-president sempre insisteix que ell farà en funció del que li demani el partit. Potser per sentir-se més lliure a l'hora d'influir en la nova formació, Mas ha estructurat una plataforma de politòlegs i pensadors, l'encaix de la qual en el nou partit tampoc no queda clara. La qüestió és si aquesta plataforma de Mas pretindrà formar-ne part o quedarà lliure, però girarà en l'òrbita de la nova formació, com un satèl·lit en forma de *think tank* i, potser, perfil de fundació. O sí que s'integrarà i Mas es presentarà candidat a president de la formació.

La setmana passada, segons va revelar Mas en una entrevista radiofònica, les

úniques persones que havien anunciat candidatura eren Jordi Turull, portaveu de Junts pel Sí al Parlament, i Germà Gordó, ex-conseller de Justícia. La candidatura de Turull, segons informacions del diari *Ara*, tindria el suport de l'actual direcció de Convergència (Francesc Homs, Francesc Sánchez i Josep Rull) i del moviment encapçalat per l'alcalde de Premià de Mar, Miquel Buch (president també de l'Associació Catalana de Municipis). Diversos membres d'aquesta protocandidatura, entre els quals el mateix Turull, van refusar fer declaracions a EL TEMPS.

La plataforma que lidera i dona suport a Germà Gordó com a nou secretari general, Nova Convergència, sí que ha fet públic el seu document congressual, sota el títol d'“Un nou partit per a un nou país”, que defensa, com a primer principi ideològic, que sigui un “partit sobiranista” però amb matisos: “un partit sobiranista on tinguin cabuda els no independentistes, amb la voluntat de crear un Estat dins la Unió Europea. La creació d'aquest Estat ha d'estar d'acord amb la voluntat majoritària de la ciutadania catalana, emprant sempre mètodes pacífics, legals i democràtics”.

És *vox populi* de fa temps que Gordó forma part del nucli menys sobiranista de Convergència. Tan estesa està aquesta creença que, fins i tot, Gordó surt

Segueix a la pàgina 49 →

DOSSIER

Europa després del 'Brexit'

ARTICLES DE 'THE ECONOMIST',
'DER SPIEGEL' I EL TEMPS

2016

U
ENDUM

© The Economist

Que ràpid allò que era impensable s'ha convertit en irreversible. Fa un any molt poca gent s'imaginava que les legions de britànics que disfrutaven queixant-se de la Unió Europea –reglaments absurds, pressupostos unflats i buròcrates petulants– votaria realment a favor d'abandonar el club de països que compra quasi la meitat de les exportacions del Regne Unit. Això no obstant, a primeres hores del 24 de juny es feia palès que els electors havien fet cas omís de les alertes dels economistes, dels aliats i del seu propi Govern i, al cap de més de quatre dècades dins de la UE, estaven a punt de fer una audaç passa cap a l'inconegut.

La caiguda de la lliura a valors de fa 30 anys oferia un bon tast del que passarà. I si la confiança cau en picat, Gran Bretanya ben bé podria caure en una altra recessió. Una economia definitivament menys dinàmica significa menys llocs de treball, ingressos fiscals més baixos i, a la fi, una austeritat fora mida. El resultat també sotragarà una economia mundial ja debilitada. Els escocesos, la majoria dels quals van votar a favor de quedar-se, potser ara encara se sentiran més inclinats a traure's el dogal del Regne Unit, tal com quasi els passa el 2014. A l'altra vora del canal de la Mànega, euroescèptics com el Front Nacional francès interpretaran l'aïrada sortida de Gran Bretanya com un estímul. La UE, una institució que ha ajudat a mantenir la pau a Europa durant més de mig segle, ha sofert una etzibada d'extrema gravetat.

Per gestionar les conseqüències, en un país que ha revelat dividit pel que fa a edat, classe i geografia, farà falta molta habilitat política a curt termini; a la llarga, pot ser que requereixi un nou traçat dels fronts de batalla polítics i fins i tot límits subnacionals. Hi haurà un llarg període de nociva incertesa. Ningú no sap quan abandonarà la UE la Gran Bretanya ni en quines condicions. Però a banda de la joia dels partidaris del *Brexit* i els retrets dels

Una ruptura trágica

El nou primer ministre, sigui qui sigui, hauria d'optar per un pacte a la noruega, que dóna accés total al mercat únic més gran del món però manté el principi de lliure circulació de persones.

que s'estimaven més quedar-s'hi, hi ha dos interrogants importants: què signifiquen aquests resultats per a Gran Bretanya i Europa? I ara, què ve?

'Brexit': la lletra menuda

El vot a favor de la sortida dóna compte d'un desbordament de fúria contra l'*establishment*. Tothom des de Barack Obama fins als caps de l'OTAN i l'FMI

ha instat els britànics a acceptar la UE. Les seves súplices foren desoïdes pels votants, que rebutjaven no sols els seus arguments sinó la vàlua dels "experts" en general. Grans porcions de l'electorat britànic que s'han endut la pitjor part de les retallades de la despesa pública i que no han reeixit a compartir la prosperitat de la Gran Bretanya són ara esclaus d'un populisme irat.

EFE

econòmics que la dita lliure circulació genera.

David Cameron no és pas l'home per prendre aquesta decisió. Després d'haver convocat –temeràriament– el referèndum i haver dirigit una campanya fallida, ha demostrat un desastrós error de judici i ja no li queda credibilitat per a negociar la sortida del Regne Unit. Ara, la tasca hauria de recaure en un nou primer ministre.

Creiem que, fos qui fos, hauria d'optar per un pacte a la noruega, que dona accés total al mercat únic més gran del món però manté el principi de lliure circulació de persones. La raó és que així es potenciaria al màxim la prosperitat. I el cost presumible –immigració– en veritat és beneficiós, tal com els mateixos partidaris de sortir han dit. Els immigrants europeus són contribuents nets a les finances públiques, és a dir que paguen de sobres l'ús que fan dels serveis sanitaris i d'educació. Sense immigrants de la UE, les escoles, els hospitals i sectors com ara l'agricultura i la construcció anirien curts de mà d'obra.

Impedir el 'Brexit'

La cosa difícil serà de dir-los als britànics que van votar per la sortida que manxar i tocar l'orgue no és possible. El nou primer ministre haurà de plantar cara a les acusacions d'estar venent-se –ja que ell, o ella, de fet haurà de trencar una de les promeses, bé la que implica la immigració bé la que fa referència a l'economia. És per això que els votants han de confirmar qualsevol pacte preferiblement en unes eleccions generals més que no en un altre referèndum. Això potser seria més fàcil d'aconseguir del que avui sembla possible. Mentre s'arriba a un pacte, l'economia patirà i la immigració anirà disminuint de manera natural.

El *Brexit* representa un colp molt greu per a la UE. Les supremes autoritats de Brussel·les han perdut contacte amb els ciutadans normals i corrents... i no sols a la Gran Bretanya. Una enquesta recent per al Centre d'Investigació Pew conclouia

que a França, membre fundador i un dels més fermes partidaris des de sempre, només un 38% de la gent manté encara una opinió favorable de la UE, sis punts per sota que a la Gran Bretanya. En cap dels països que l'informe havia analitzat la idea de transferir competències a Brussel·les no va trobar gaire suport.

Cada país està ressentit a la seva manera. A Itàlia i Grècia, on les economies són febles, treuen foc pels queixals per culpa de l'austeritat imposada per Alemanya. A França acusen la UE de ser "ultraliberal" (fins i tot mentre els britànics la condemnen perquè els ofega amb la seva burocràcia). A l'Europa de l'Est els nacionalistes tradicionals culpen la UE d'haver imposat valors cosmopolites com per exemple el matrimoni homosexual.

Encara que la UE hagi de fer front a la fúria popular, la solució consisteix a impulsar el creixement. La plena realització del mercat únic, com ara en temes com els serveis digitals i els mercats de capitals, crearia llocs de treball i prosperitat. L'eurozona necessita fonaments més sòlids, començant per una adequada unió bancària. Posar en pràctica l'antiquíssima conversa de la devolució de les competències –incloent-hi la reglamentació del mercat laboral– als governs nacionals demostraria que no és veritat que la UE estigui entossudada a adquirir més poder sense importar què passi.

Nosaltres trobem que hi ha molt per lamentar en aquests resultats –i un perill que Gran Bretanya esdevingui més tancada, més aïllada i menys dinàmica. Seria fatal per a tots si Gran Bretanya es pansia fins a esdevenir una Petita Anglaterra. I encara seria pitjor si això desembocava en una Petita Europa. Els líders dels partidaris d'anar-se'n contrargumenten amb la promesa d'engegar una economia per al segle XXI vibrant i oberta a l'exterior. Dubtem que el *Brexit* ho aconsegueixi, això. Però res no ens faria més feliços si es demostrava que ens equivocàvem. ●

Traducció de Francesc Sellés